

ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ
ΧΑΡΙΤΙ ΘΕΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΙΕΡΙΣΣΟΥ, ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΚΑΙ ΑΡΔΑΜΕΡΙΟΥ

Αρ. Πρωτ.: 139

Έν Αρναία τῇ 25^ῃ Μαρτίου 2015

ΠΑΣΧΑΛΙΟΣ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

(ὡς ἀριθμ. 4)

Πρός
Τόν Ἱερό Κλήρο,
Τίς Μοναστικές Ἀδελφότητες καί
Τόν φιλόχριστο Λαό
τῆς καθ' Ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

Ἀδελφοί καί τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά καί περιπόθητα,

«Ὅταν ὁ ἄνθρωπος μέ τούς λογισμούς του κόψη τήν ἐλπίδα τῆς ζωῆς του..., γράφει ὁ ἅγιος Ἰσαάκ ὁ Σύρος, κανεῖς οὔτε ἐχθρός, οὔτε θλίψεις, οὔτε στεναχώριες, οὔτε χαρές μποροῦν νά τοῦ ἀντισταθοῦν· γιατί κάθε θλίψη, στεναχώρια καί χαρά εἶναι κατώτερη ἀπό τόν θάνατο τόν ὁποῖο ὁ ἄνθρωπος ἀποφάσισε καί ὥρισε μέσα του κυβερνήτη».

Φαίνεται, λοιπόν, πώς είναι αλήθεια αυτό που σύγχρονος θεολόγος παρατηρεί: «Ο άνθρωπος της εποχής μας έχει ένα τεράστιο προνόμιο: τό προνόμιο νά είναι πραγματικά άπελπισμένος. Κι όσο πιο τίμιος είναι μέ τή σημερινή ζωή, τόσο βαθύτερη καί θετικότερη είναι ή άπελπισία του...» (Χρ. Γιανναράς).

Μά νά που τούτη ή ώρα, ή ώρα τής Ζωής, βοηθά έμας τους προνομιούχους άπελπισμένους, χωρίς περιορισμούς καί έμπόδια, νά υπερβούμε τόν χρόνο, τόν χώρο, τό προνόμιο τής φύσεώς μας καί νά μεταβληθούμε σ' άπλούς φρουρούς καί στρατιώτες του ύπέρογου λίθου εκείνου, που' φραζε κάποτε τόν Τάφο τής Ζωής...

Καί τότε, ώ τό θαῦμα!

Τά φτερά τής χριστονοσταλγικής καρδιάς που πιστεύει μάς κάνουν μάρτυρες. Μάρτυρες του ενός ιστορικού καί σωστικού γεγονότος τής υπερβάσεως του θανάτου, τής νίκης έναντίον του μηδενός, ενώ μέσα από ζέοντα χείλη ακούγεται:

Άνάσταση του 2015. Χριστός Άνέστη!

Καρδιές βαϊοφόρες ψάλλουν, λοιπόν, σήμερα: «Ω Πάσχα τό μέγα»· κι αυτό όχι από δάκρυα βγαλμένο, που ή κατάνυξη του “γλυκυτάτου” Ίησου ώθει, αλλά γεννημένο άπ' τής έλπίδας τήν κραυγή που ή Άνάσταση στολίζει. Μιας έλπίδας που δέν αναφέρεται άπλώς σε μία “διάσταση”, διάβαση, από τόν πόνο στή χαρά, δικαιώνοντας τόν Θείο Ναζωραίο. Άλλά μιας έλπίδας που ψαχουλεύοντας κανείς στό έσχατολογικό της υπόβαθρο, ανακαλύπτει, βρίσκει τό “πέρασμα” άπ' τόν θάνατο στή ζωή, άπ' τήν φθορά στήν άφθαρσία, άπ' τόν “χωροχρόνο” στήν άτελεύτητη αιωνιότητα.

Είναι τό προνόμιο τής έλπίδας, που ή Άνάσταση του Θεανθρώπου κληροδοτεί στό Άδαμιαίο γένος: **μέ τήν Άνάσταση του Χριστου παγίως πλέον ή ανθρώπινη φύση μεταστοιχειώνεται καί ουσιαστικά γίνεται φοβερή καί γι' αυτόν ακόμα τόν θάνατο.** Ο θάνατος μετατρέπεται “σέ ύποπόδιο τών ποδών του ανθρώπου”, ώστε μαζί μέ τόν χρυσόγλωσσο Χρυσόστομο νά κραυγάζη ό ζωοποιθείς: «Που σου θάνατε τό κέντρον; Που σου άδη τό νίκος;», «που είναι θάνατε τό φαρμακερό κεντρί σου; Που είναι άδη ή νίκη καί ή δόξα σου;».

«Η Άνάσταση, λέει ό Νικόλαος Άρσένιεφ, δέν είναι όπτική ψευδαίσθηση ή φαντασιόπληκτο όνειροπόλημα· δέν είναι ύπερβατικό όραμα, δέν είναι νοητική άφαίρεση, ούτε μία ιδέα· είναι χειροπιαστά συγκεκριμένη, αλλά άνώτερη πραγματικότητα. Είναι ή εισόρμηση τής νικήτριας πραγματικότητας τής Αιώνιας Ζωής, είναι τό ρεαλιστικό συμβάν, που έξεπλήρωσε τά όνειρα καί τούς όραματισμούς τής ανθρωπότητας».

Στήν ουσία της ή Άνάσταση είναι τό μεγαλύτερο θαῦμα τής Ίστορίας, που δέν εξηγείται μέ τή λογική καί δέν μπορεί νά άποτελέση άντικείμενο έπιστημονικής έρευνας. Μόνο μέ τήν πίστη, κι όχι μέ τόν νοῦ, μπορεί κανείς νά εισχωρήση στό πραγματικό νόημά του, νά γευθῆ τήν ουσία του.

Όμως πρέπει νά ποῦμε καί μιά μεγάλη ἀλήθεια, ἀδελφοί: Ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ πού γιά τούς διώκτες Του φάνταζε σάν τήν ἀδήριτη τιμωρία Του, δέν ἐπρόκειτο νά κατανοηθῆ ἀπ' τούς ἀνθρώπους ἄν δέν ἀκολουθοῦσε ἡ Ἀνάσταση. Χωρίς τήν Ἀνάσταση ὁ Σταυρός θα ἦταν ἓνα ἀξεπέραστο κι ἄλυτο πρόβλημα καί ἡ Μεγάλη Παρασκευή ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς Ζωῆς τῶν Ἀποστόλων, τῶν Ἀποστολικῶν Πατέρων, τῶν Μαρτύρων, τῶν Ἁγίων καί τοῦ κόσμου ὁλάκερου. Νά γιατί ὁ ἅγιος Ἰουστῖνος ὁ Πόποβιτς γράφει: «Χωρίς τήν Ἀνάσταση τοῦ Θεανθρώπου, δέν μπορεῖ νά ἐξηγηθῆ, οὔτε ἡ Ἀποστολικότης τῶν Ἀποστόλων, οὔτε τό μαρτύριο τῶν Μαρτύρων, οὔτε ἡ ὁμολογία τῶν Ὁμολογητῶν, οὔτε ἡ ἀγιότης τῶν Ἁγίων, οὔτε ἡ πίστη τῶν πιστευόντων, οὔτε ἡ μετάνοια τῶν μετανοούντων, οὔτε ὅποιαδήποτε χριστιανική ἀρετή καί ἄσκηση» (Ἄνθρωπος καί Θεάνθρωπος).

Τό νόημα δέ καί ἡ οὐσία τῆς Ἀναστάσεως, εἶναι νά διακηρύξη ἄπλετα στόν ἄνθρωπο, πώς ὁ χωρισμός πού φέρνει ὁ θάνατος εἶναι προσωρινός. **Ἡ αἰωνιότητα εἶναι ἡ πατρίδα μας.** Ἄς τό νοιώσουμε ὅλοι καλά στό μυαλό: **“γεννιόμαστε” γιά νά πεθάνουμε καί πεθαίνουμε γιά νά “ζήσουμε”.** Αὐτή εἶναι ἡ πορεία μας στόν κόσμο. Αὐτή καί ἡ Ἀνάσταση!

Τώρα μποροῦμε νά κατανοήσουμε τό γιατί ὁ Παῦλος βλέπει τόν θάνατο καί τήν Ἀνάσταση τοῦ Ναζωραίου μέ παγκόσμιες, πανανθρώπινες διαστάσεις· νά γιατί θεωρεῖ τήν Ἀνάσταση σάν τό δαχτυλίδι τοῦ ἀρραβῶνος μας μέ τήν αἰωνιότητα· σάν τήν ἀπαρχή τῆς καταλύσεως τοῦ σκοταδιοῦ τῆς καθημερινότητος, μά συγχρόνως σάν μιά ἀνατολή ζωῆς πού τό ἔσχατο παντρεύεται ἀδιάσπαστα μέ τό παρόν καί τό παρελθόν, σ' ἓνα γάμο ἐδεμικό, μέ γήϊνες κι οὐράνιες συνάμα διαστάσεις. Εἶναι τό δῶρο τοῦ Κυρίου σ' ὅσους ἔχουν πίστη ἀναστάσιμη μέσα τους «ὡς κόκκον σινάπεως» (Ματθ. ιζ' 20), εἶναι ἓνα κομμάτι γῆς μεταμορφωμένο σ' οὐράνιο ἄνθος

**«καί στ' ἄνθος,
κρυμμένη μέλισσα,
ὁ Θεός»!**

(B. Μουστάκης)

Ὁ Χριστός, λέει ὁ π. Γεώργιος Φλωρόφσκυ, ἔπρεπε νά πεθάνη, γιά νά κληροδοτήσῃ στήν ἀνθρωπότητα τήν πληρότητα τῆς ζωῆς. Ἡ σωτηρία, συνεχίζει, ἔπρεπε νά εἶναι νίκη ἐπί τοῦ θανάτου, ἐπί τῆς θνητότητος τοῦ ἀνθρώπου. Καί πράγματι, μετά τήν Ἀνάστασή Του, Ζωή καί Θάνατος παίρνουν καινούργιες διαστάσεις. Καί ἡ μέν ζωή, ἀλλάζοντας οὐσία, γίνεται αἰώνια, ὁ δέ θάνατος προσκρούοντας στόν λίθο τοῦ ὑπέρλογου καί μεταφυσικοῦ μεταποιεῖται, μεταμορφώνεται σέ χαρμόσυνο ἐλπιδοφόρο στιγμιότυπο τῆς ἐπίγειας πραγματικότητος.

Μ' ἄλλα λόγια ὁ ἄνθρωπος μετά τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ γίνεται ἓνα χαριτωμένο πλάσμα. Τοῦτο τό χαριτωμένο πλάσμα εἶχε κατά νοῦν ὁ ἅγιος Συμεών ὁ

Νέος Θεολόγος καί τοῦ ἔπλεξε ὕμνο θεῖο μαζί καί δοξαστικό: «Εἶπατέ μοι, ὦ μάταιοι, εἰ ἐπίστασθε τοῦτο. Τίς τόν Χριστόν κτησάμενος ἐτέρου πλέον χρήζει; Τίνος ἄρα τῶν ἀγαθῶν τοῦ παρόντος αἰῶνος;», «Πέστε μου, μάταιοι ἄνθρωποι, ἄν γνωρίζετε τοῦτο. Ποιός ἀφοῦ ἀπέκτησε τόν Χριστό, χρειάζεται πλέον τίποτε ἄλλο; Ποιό ἄρα ἀπ' τά ἀγαθά τοῦ παρόντος αἰῶνος;».

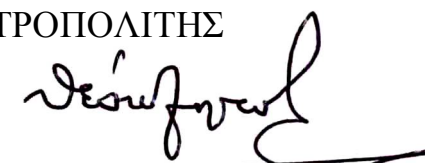
Ἀνάσταση τοῦ 2015.

Ναί Κύριε, ἡμέρα Ζωῆς Σου, Ζωῆς μου. Ἄς ζήσουμε, λοιπόν, τή χαρά τούτη. Ναί ζωηφόρε Τάφε, πηγὴ αἰωνιότητος, εἶμαι, ΕΙΜΑΣΤΕ ὅλοι προορισμένοι ν' ἀναστηθοῦμε, μαζί Σου, στή Βασιλεία Σου.

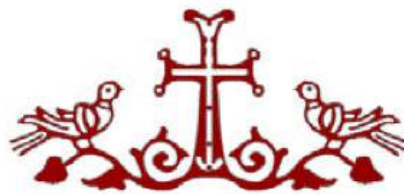
Χριστός Ἀνέστη!

Ἅγιον Πάσχα 2015

Μέ ἀναστάσιμους πατρικούς ἀσπασμούς

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
Ἱερισσοῦ

† Ὁ Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὁρους καί Ἀρδαμερίου
ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

Σημείωσις: Νά ἀναγνωσθῆ ἐπ' Ἐκκλησίας, εὐκρινῶς ὑπό τοῦ Ἱερέως ἢ τοῦ Ἱεροκήρυκος, κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν τῆς Ἀναστάσεως, εὐθύς μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ἢ κατὰ τόν Ἑσπερινόν τῆς Ἀγάπης.